

Un conservatori singular al cor dels Pirineus

La seu del Conservatori dels Pirineus a Puigcerdà imparteix deu especialitats instrumentals diferents (de l'acordió al cant, passant per la guitarra elèctrica o el violoncel) en una modalitat única d'aprenentatge, regida per la coordinació telemàtica compartida amb Berga i la Seu d'Urgell.

Text i fotos > **ROGER SANTALÓ PUIG**, periodista

Són les quatre de la tarda d'un dia laborable de primavera a Puigcerdà, a la Cerdanya. Mentre els esquiadors esgoten la jornada a les pistes, la vila resta en calma, en espera que retornin. A l'estany, un dels magnífics emblemes de la capital cerdana, s'hi està tranquil; al parc, els arbres s'emmirallen a les aigües manses, una pau només torbada pel rum-rum dels cotxes que s'aturen davant l'antiga torre Font, de la qual surten notes dolces d'instruments diversos, identificables si es para bé l'orella. És la seu de l'escola municipal de música Issi Fabra, amb més de doscents alumnes, un centre que també acull el Conservatori dels Pirineus des del 2015.

La proximitat, clau per a l'estudi

El Conservatori és peculiar: es tracta de l'únic de tot l'Estat espanyol que disposa de tres seus, que es reparteixen entre Puigcerdà, la Seu d'Urgell i Berga. Gràcies a aquest sistema hi ha prou alumnes perquè es puguin impartir estudis formatius, i els estudiants poden cursar-los sense haver de marxar de l'àrea pirinenca. «Algú de Barcelona pot escollir, però aquí no hi havia opcions. Havent-hi el Conservatori, els joves poden quedar-se al territori», assegura Xavier Llobet, director, que afegeix: «De l'Eix transversal en amunt no existia ni un centre d'aquestes característiques; ara, el territori s'ha enriquit culturalment». Els adolescents que hi trobem, entrant i sortint de les classes,

reafirmen aquesta idea. Àgata Puig, de la mateixa vila de Puigcerdà, creu que no faria estudis formatius si hagués de desplaçar-se. Èlia Bragulat, llivienca, diu que va entrar al Conservatori perquè tenia l'oportunitat de cursar estudis a Puigcerdà. D'All ve Èric Giménez, que valora seguir a prop dels seus amics. Són alguns dels sis inscrits actualment al centre cerdà, dels setanta-quatre estudiants repartits per totes les seus.

L'entrega de les famílies

Fora de l'edifici, Mercia de Souza es resguarda del fred dins un 4x4. És la mare de l'Èric, i està contenta del pas del seu fill pel centre: «El vam advertir que entrar al Conservatori li suposaria un esforç, però que si en gaudia, valia la pena. Així pot ampliar els seus horitzons». L'Èric toca la guitarra elèctrica i el baix, influenciat pel rock de Mark Knopfler i Metallica. «Els meus pares escolten molta música a casa, i m'agraden els seus gustos», diu el jove. També passa per la seu del Conservatori Mercè Pérez, per seguir els progressos de la seva filla, Martina Garzolio, amb la flauta travessera: «És una oportunitat per a ells. Tenir un conservatori aquí és un privilegi, perquè la vila té pocs estudis reglats. És un temps invertit en cultura». La Martina està fent tercer i no s'imagina una vida sense el centre. «La música m'ajuda molt a expres-

>> La seu cerdana del Conservatori dels Pirineus se situa prop de l'estany de Puigcerdà.

sar-me. Em transporta a un altre món i em fa sentir millor amb mi mateixa», diu. La mare hi afegeix altres virtuts: «Dona una disciplina impressionant, i ajuda a ser ordenat i a tenir una sensibilitat que no t'aporta cap altra àrea. A més, a la Cerdanya l'escola de música et permet millorar el francès, ja que hi venen alumnes de l'altra banda de la frontera».

Classes telemàtiques des d'abans de la pandèmia

Dins les parets del centre, se sent música per tots els cantons. Entrem en una classe de piano: Berta Ferrer practica una melodia mentre l'escolta el professor Eudald Dantí (un dels cinquanta-sis del Conservatori dels Pirineus). Els alumnes reben sols la lliçó dels seus mestres, majoritàriament. «Quan aprens a tocar un instrument, et sents molt bé interpretant, després de tot l'esforç que hi has abocat», explica la Berta. Dantí ens deixa parlant mentre es dirigeix cap a una reunió en línia de coordinació amb les altres seus: «La pandèmia ha eliminat les trobades presencials amb tots els centres, però funcionem molt bé». Els estudiants també assisteixen a classes telemàtiques, però aquí el coronavirus no hi ha tingut res a veure: és una manera d'aprofitar els recursos docents sense que els professors s'hagin de desplaçar. Avui l'Àgata deixa el seu piano de banda i fa el taller de música contemporània a distància amb el professor de Berga, que veu a través d'una pantalla. No troben estranya aquesta dinàmica, i es tutegen sense problemes. «De tant en tant ens veiem presencialment, però aquesta és la forma habitual d'interacció. S'aplica des dels inicis del Conservatori, i estem acostumats a treballar així. Per mi, és un sistema que funciona», afirma.

El futur

Tot i l'oportunitat que ha donat el Conservatori dels Pirineus als joves per fer cursos formatius reglats a Puigcerdà, la majoria dubten si seguir la formació musical més endavant o no. «Hi haurà un moment que no podré continuar, però hauré après moltíssim», diu l'Èlia. «No ho deixaré, però els estudis superiors impliquen molta dedicació», afegeix la Martina. Malgrat això, tots consideren que l'escola els ha deixat empremta. La Margarita, que amb la

seva direcció vol fer un pas més quant a la presència del centre al territori, creu que al Conservatori hi ha molta cooperació: «Els alumnes s'ajuden

molt entre ells, i això els fa tenir una sensibilitat diferent. A tots nosaltres ens apassiona la música, i mirem de transmetre aquesta passió a tothom».

>> Una aula del Conservatori, durant el curs 2020-2021. (Foto: ROGER SANTALÓ)

>> L'estany de Puigcerdà i la seu cerdana del Conservatori dels Pirineus al fons.